ένδείκνυται, ἀναμφιβόλ-
ως, ἀφοῦ προηγουμένως
ἀλλὰ καὶ ἀμερικανικαὶ

στηλῶν αὐτῶν ἀναφερ-
μιᾶς σημαντικῆς, μέχρι
στιγμῆς, τελείως
κεκμεταλλεύτου πλουτο-
παραγωγικῆς πηγῆς τοῦ
Χρόνος πολὺς παρῆλθεν
ον ἐκ τοῦ ὑπουργείου
δηλώθη τὸ παραμικρὸν
ξιον ἐξετάσεως, ἐν λό-
ῶν ἁρμοδίων, φαίνεται,
ως —εἰς μεγάλην κλί-
αὶ ὅμως τεράστια θὰ
νομίαν (εἰσαγωγὴ συν-
κ τῆς ὠργανωμένης ἐκ-
λων δυνατοτήτων τῆς
ναι γνωστὸν ὅτι πολλὰ
ατ' ἔτος ἡ μικρὰ 'Ολ-
ν της. 'Η ἀνθοκαλλιέρ-
δῶν ἁρμοδίων (προφα-
ἀδέλφων των...), σήμε-
τὸ κρατικὸν θησαυροφυ-
ειγματισθῶμεν ἀπὸ τὰς
ντιγμὴν ποὺ λόγῳ τοῦ
ν καταλλήλων ἐδαφικῶν
θέων ὑπολογίζεται ὅτι
ληνας καλλιεργητὰς
παραγωγούς— κατὰ
ἡ ἐπισήμανσις τῶν
ἡ προγραμματισμένη
σίς των. Πληροφορού-
ς τὴν κυβέρνησιν προ-
οῦ διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ
ήματος προτύπων θερ-
διατίθεται ἐξ ὁλοκλή-
εἰδικῆς ἀνθοκομικῆς
ικοῦ προσωπικοῦ με-
προτάσεις δὲν εἶναι
ἰς τὸν τόπον μας μί-
ριήσεως μιᾶς ἐγκατα-
παραγωγικῆς πηγῆς.
οἱ Ἕλληνες ἁρμόδιοι.
Τράπεζα νὰ χορηγή-
ρὰν τῶν ὑλικῶν τοῦ
λησιν τῶν ξένων εἰ-
λοτόκου. μακροπρο-
ὅτι πλούσιοι θὰ εἶ-
ἧς ἐν λόγω ἰδιωτικῆς
θοκαλλιεργείας. ἐνερ-
ἂν ἡ 'Αγροτικὴ Τρά-
τοῦ σπαταλᾶ ἑκατομ-
διαθέσῃ ἐν μετρὸν
πρὸς τὰ ἁλογίστως
αστηριότητας— ποὺ

ν τέρμα εἰς τὴν διέν-
ν ἀφορᾶ εἰς τὰς ἐκ
ἀνατολικῶν χωρῶν
εγωγὰς βαμβακερῶν
σμάτων. Οἱ βιομή
ι αἱ ἐν λόγω χῶραι
βάρος τῆς ἐγγωρίου
τροϊόντα των εἰς τὴν
γκ». Οἱ ἔμποροι πά-

λιν ἀντικρούουν τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν βιομηχάνων, κατηγοροῦν δὲ τούτους ὅτι ἐπιδιώκουν τὴν ἐκ μέρους τοῦ κράτους ἀδικαιολόγητον ὑπερπροστασίαν τῶν προϊόντων των. Πρὸ ἀμνημονεύτου χρόνου ἤρχισεν ἡ διελκυστὶς αὕτη μεταξὺ τῶν δύο παρατάξεων, ἡ μονομαχία τῶν ἀνακοινώσεων, διαδημάτων καὶ διαμαρτυριῶν. Πρὸ ἀμνημονεύτου χρόνου. Καὶ ὅμως τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ρυθμίσῃ ἀπὸ πολλοῦ τὸ διαιωνιζόμενον ζήτημα, ἠδιαφόρησε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀδιαφορῇ. Διατί, τέλος πάντων; Μήπως θέλει διὰ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀδρανείας του νὰ κρατήσῃ οὐδετέραν στάσιν ἔναντι τῶν ἀντιμαχομένων; Ἂν ναί, κακῶς! Διότι ὁ ρόλος τοῦ κράτους εἰς τοιαύτας περιπτώσεις δὲν εἶναι ρόλος θεατοῦ ἀλλὰ κριτοῦ. Δὲν ὑφίσταται τὸ κράτος διὰ νὰ ἀπέχῃ —ἐκεῖ ὅπου τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα συγκρούονται— ἐν ὀνόματι τῆς παθητικῆς οὐδετερότητος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπεμβαίνῃ ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀντικειμενικότητος. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι θεμιτὴ εἶναι ἡ οὐδετερότης, φοβούμεθα ὅτι δὲν δεικνύει τοιαύτην ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ κράτος. Διότι διὰ τῆς ἀπαθείας του εὐνοεῖται ἡ μία ἐκ τῶν δύο παρατάξεων (οἱ ἔμποροι), ἐνῶ ἡ ἄλλη ἁπλῶς ἀγνοεῖται... Πιθανὸν ὅμως νὰ μὴν ἀντιδροῦν οἱ ἀομόδιοι, διότι πιστεύουν ὅτι καλῶς ἔχουν τὰ πράγματα καὶ αἱ διαμαρτυρίαι τῶν βιομηχάνων εἶναι ἀδικαιολόγητοι. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει, διατί προτιμοῦν τὴν σιωπήν, ἡ ὁποία ρίπτει ἔλαιον εἰς τὴν πυρὰν τῆς διαμάχης, καὶ δὲν πληροφοροῦν τὴν ἐν διλήμματι κοινὴν γνώμην, δι' ἐπισήμου καὶ τεκμηριωμένης ἀνακοινώσεως, ὅτι οἱ βιομήχανοι εὑρίσκονται ἐν ἀδίκῳ, οὕτως ὥστε καὶ ὁ ἐκνευριστικὸς διάλογος νὰ σταματήσῃ καὶ αἱ περὶ τὸ θέμα ἀμφιβολίαι νὰ διαλυθοῦν; Ὁ λόγος εἶναι μᾶλλον ἁπλοῦς: Διότι, ὡς φαίνεται, οἱ διαμαρτυρόμενοι κλωστοϋφαντουργοὶ δὲν εὑρίσκονται ἐν ἀδίκῳ. Ὁπότε γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ἂν πράγματι αὐτὸ συμβαίνῃ, διατί —καίτοι τόσος χρόνος ἔχει παρέλθει ἀφ' οὗ ἐδημιουργήθη τὸ ζήτημα— δὲν διορθώνεται τὸ κακῶς ἔχον διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ θεμιτῶς προστατευτικοῦ δασμοῦ ἀντιντάμπιγκ ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ Παραπετάσματος βαμβακερῶν ὑφασμάτων;

Εἴχομεν καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν ὑποδείξει μίαν ἁπλουστάτην λύσιν τοῦ χρονίζοντος ζητήματος. Δὲν ἀπαιτοῦνται σολομόντιοι ἱκανότητες πρὸς τοῦτο. Ἀρκεῖ ἡ στοιχειώδης νοημοσύνη ἑνὸς κρατικοῦ μανδαρίνου. Ἂς ἐξετάσουν ἄνευ ἑτέρας ἀναβολῆς (καὶ ἀπορρίπτουσαι —ἐπὶ τέλους— τὸν θώρακα τῆς ἀπαθείας των) αἱ ἀομόδιαι ὑπηρεσίαι, πρῶτον, ἂν τὰ ἐξ ἀνατολικῶν χωρῶν ὑφάσματα πράγματι προσφέρωνται εἰς τὴν ἀγοράν μας εἰς τιμὰς (fob) μὴ καλυπτούσας τὸ κόστος τῆς πρώτης ὕλης καὶ τῆς μεταποιήσεώς της, καὶ δεύτερον, ἂν αἱ τιμαὶ αὗται εἶναι χαμηλότεραι ἐκείνων, εἰς ἃς πωλοῦνται τὰ ἴδια προϊόντα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἑκάστης χώρας παραγωγῆς των. Ἂν καταφατικὸν εἶναι τὸ πόρισμα τῆς ἐξετάσεως ἑκατέρου τῶν ἀνωτέρω δύο σημείων, τότε τὸ «ντάμπιγκ» εἶναι γεγονὸς καὶ τὸ κράτος ὀφείλει ἀμέσως νὰ λάβῃ τὰ ἐνδεδειγμένα μέτρα οἰκονομικῆς ἀμύνης —ὅπως οἱ βιομήχανοι ζητοῦν γοερῶς. Καὶ νὰ κατευνάσῃ —διὰ τῆς ἀτραντάχτου ἐπιχειρηματολογίας τῶν ἀμειλίκτων τεκμηρίων— τοὺς διαμαρτυρομένους ἐμπόρους. Ὄχι ὅμως εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον. Σήμερον. Τὸ ἀργότερον αὔριον. Ἂν δὲν σφαλλώμεθα ἄλλωστε, εἴς τινας τελετὰς ἠκούσαμεν ἀπὸ ὑπουργικὰ στόματα ὅτι τὸ κράτος ἀκολουθεῖ πολιτικὴν στοργῆς ἔναντι τῆς βιομηχανίας... Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον, λοιπόν! Ἢ μήπως ἠννόουν οἱ κύριοι ὑπουργοὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν; Ἴδωμεν!

ΛΥΣΙΣ ΑΠΛΗ

Ο ΑΓΝΩΣ

Ἐνεθυμήθη τὰς παλαιάς, καλὰς ἡμέρας τῆς ὑπουργίας, του ὁ κ. Ζίγδης καὶ ἐφρόντισε νὰ τὰς ἐνθυμίσῃ καὶ εἰς τοὺς παρισταμένους εἰς τὸ Δ΄ Πανελλήνιον Συνέδριον τῶν Μηχανολόγων - Ἠλεκτρολόγων, προσφωνῶν τοὺς συνέδρους ἐκ μέρους τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Πολλὰ καὶ θαυμάσια εἶπεν ὁ

τέως ὑπουργὸς Βιομηχανίας καὶ ἀσφαλῶς ὅλοι ὅσοι τὸν ἤκουσαν θὰ ἐμελαγχόλησαν ὅτι μοῖρα κακὴ ἀπεμάκρυνε τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸν θῶκον, ἀποστερήσασα τοὺς νεοέλληνας τῆς ἡδονῆς νὰ ἀκροῶνται συχνὰ —ὅπως ἄλλοτε— τῶν διασκεδαστικῶν, πτωχορητορικῶν του ἐξάρσεων. Εἶπεν ὁ κ. Ζίγδης —μὲ τὴν συνήθως διακρίνουσαν τοὺς δημιουργικοὺς ἀνθρώπους μετριοφροσύνην— ὅτι μόνον ἐπὶ ἰδιοκτήσ του ὑπουργίας ἐδόθη «περιεχόμενον εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκβιομηχανίσεως». Καὶ ἡ μὲν ἔννοια τῆς ἐκβιομηχανίσεως εἶχε πάντοτε περιεχόμενον —ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς κεφαλὰς ἑνίων στελεχῶν τῆς παπανδρεϊκῆς κυβερνήσεως τὰ ὁποῖα οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἔννοιαν ταύτην. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλειπεν ἦτο ἡ ταχεῖα προώθησις τῆς ἐκβιομηχανίσεως ὄχι ὡς ἐννοίας ἀλλ' ὡς πράξεως, ὡς ἔργου. Φοβούμεθα δὲ ὅτι ἡ κυβέρνησις Παπανδρέου, συγκεντρώσασα ὅλον τὸν ζῆλον της εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκβιομηχανίσεως, ἠδυνήθη μὲν νὰ δώσῃ ε'ς αὐτὴν νέον περιεχόμενον —καθαρῶς λογοτεχνικόν— οὐδὲν ὅμως ἐπέτυχεν εἰς τὴν πρᾶξιν, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς «ἐκβιομηχανίσεως». Παραδέχθη ἄλλωστε τοῦτο ἐμμέσως ὁ κ. Ζίγδης εἰς τὴν ὁμιλίαν του ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου Συνεδρίου. Διότι εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐκβιομηχάνισιν εἶναι : α) ἡ ἀναθεώρησις τῶν διεπόντων τὴν βιομηχανίαν θεσμῶν, β) ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἰσχύοντος συστήματος χρηματοδοτήσεως. Ποῖος δὲ ἀγνοεῖ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ἡ Ε. Κ. εὑρίσκετο ε'ς τὴν ἐξουσίαν ὄχι μόνον δὲν ἀνεθεωρήθησαν οἱ ἀποδεδειγμένως χρεοκοπημένοι καὶ ἀνασχετικοὶ τῆς ἀναπτύξεως ἐκ τῶν διεπόντων τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν θεσμῶν, ἀλλά, ἀντιθέτως, εἰσήχθησαν —ἀπὸ τὸν χῶρον εἴτε τοῦ παραλογισμοῦ, εἴτε τῆς παρωχημένης ψευδοσοσιαλιστικῆς δεοντολογίας, εἴτε, τέλος, τῆς ψηφοσυλλεκτικῆς δημαγωγίας— νέοι «θεσμοὶ» στραγγαλιστικοὶ διὰ τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰς παραγωγικὰς ἐπιδόσεις της εἰς τὴν βιομηχανίαν ; Ποῖος, πρὸς τούτοις, ἀγνοεῖ ὅτι τὸ σύστημα μακροπροθέσμου χρηματοδοτήσεως τῆς ἰδιωτικῆς βιομηχανίας ἐπεδεινώθη —μὲ συνεπείας σοβαρωτάτας δι' ὁλόκληρον τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν— κατόπιν τῶν ἐπιβληθέντων ἐπὶ κυβερνήσεως Παπανδρέου ἀπαραδέκτων πιστωτικῶν περιορισμῶν ; Ποῖος ἀγνοεῖ αὐτά ; Οὐδεὶς ἀσφαλῶς πλὴν αὐτοῦ τούτου τοῦ κ. Ζίγδη, ὅστις ὅτε εὑρίσκετο ἐν θώκῳ πιθανῶς μὲν νὰ ἔδωσε περιεχόμενον εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκβιομηχανίσεως (ὁποίαν δέ, εἴπομεν...), οὐδὲν ὅμως ἠδυνήθη νὰ δώσῃ περιεχόμενον εἰς τὴν θλιβερὰν ὑπουργίαν του...

"Ας μᾶς ἐπιτρέψῃ ἡ διοίκησις τοῦ ΟΛΠ νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἀμφιβολίας μας κατὰ πόσον θὰ ἔχῃ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα ἡ, ὑπὸ ξένου, εἰδικοῦ συμβούλου διοικήσεως, μελέτη τοῦ προβλήματος τοῦ πρώτου λιμένος τῆς χώρας. Εἶναι τόσον ἀπέραντον τὸ χάος, τόσον πολλαὶ αἱ ἰδιάζουσαι πτυχαὶ τῆς ἐπικρατούσης ἐλιβερᾶς καταστάσεως ὥστε δὲν νομίζομεν ὅτι ὁ ἐκ τῆς ἀλλεδαπῆς εἰδήμων (καὶ θὰ εἶναι ἄραγε «εἰδήμων» ὁ ἐν λόγῳ «σύμβουλος διοικήσεως» ;) ἐὰν δυνηθῇ νὰ διαγνώσῃ ἐντὸς τοῦ περιωρισμένου διαστήματος τῶν δύο ἑβδομάδων τὰ πολυσχιδῆ αἴτια τῆς κακοδαιμονίας τοῦ Πειραιῶ θὰ κατορθώσῃ νὰ προσδ ων αὐτῶν, ποία θὰ εἶν ων - λύσεων, ἃς θὰ ὑ ὁ ξένος σύμβουλος, τὸ Καὶ ἐφ' ὅσον ἀπὸ μακρ αἱ ἐστίαι τῶν δεινῶν θολογικοὶ τρόποι ἀντιμ μηδὲ στοιχειώδης τις ἢ ἐκ μέρους τοῦ κράτου τούτων— διατὶ θὰ πρέ θὰ εἰσακουσθῇ ὁ ἐκ Λο ἐπελέγη ὑπὸ τῆς διοι ἔξωθεν βοηθείας ; Μήπε ἑταιρίαν, μεθ' ἧς ἐγέν γάνωσις τοῦ λιμένος, ο λᾶ» ἢ ἐν παντὶ ἀδέξιος φευχθοῦν ἐπιβεβλημέν ἀρεσ:καὶ καὶ ἥκιστα τὸν 'Οργανισμόν— ὑπ ὁ ξένος εἰδήμων», ὅστ εἶναι εἰς θέσιν νὰ δια σομένας ἀπὸ αὐτὸν ρίζ μάτων ; 'Οψίμως ἀπε τοῦ 'Οργανισμοῦ Λιμέν πρὸς τὸν ἀπὸ διετίας

Πολλὰς ἐλπίδας εἴχομε οἱ Ἕλληνες εἰς τὰς ἐπ

ΟΨΙΜΩΣ ΚΑΙ ΕΣΦΑΛΜΕΝΩΣ

ΟΞΥΜΩΡΟΝ

κὸν ἐγένετο πρός αὐτὴ πάνει ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπίπεδα. Καὶ εἶναι μὲν χει «ἀνελαστικότης δα ὅτι εἰς πλείστους ἄλλο οἰκονομιῶν εἶναι μεγάλ οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ἐστάθ νοπούλου καὶ περιεβάλο σίν του καὶ τὸν ἀγῶνα βαρέως πληγέντος ὑπ που μὲ τὴν ἐμπιστοσ αἰσθανώμεθα ποιάν τι ἀπογοήτευσιν... Φοβούμ κὴ δήλωσις περὶ ἐφαρμ ματος τῆς 'Ενώσεως τὴν ἀνησυχίαν —καὶ μης. Πρῶτον, διότι ἡ νὸν πρόγραμμα εἶχε π πολιτικὴ (τό... πρόγρ περίπου, ἡ κεντροδη ἐπώδυνος καὶ ἐπιζημί νια τὸ ὀπτεῖον ἡ σημ στάσεις ὑπεγράμμισε

ΜΕ ΤΟ ΑΝΑ ΧΕΙΡΑΣ ΤΕΥΧΟ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙ
ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟ 32ον ΕΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔ